

Arrest

nr. 91 496 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIRICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 13 maart 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Russische etnische afkomst te zijn, geboren op 3 september 1981 in Tyup (Kirgizië). Sinds september 2000 woonde u samen met uw partner, K.(...) A.(...) met wie u echter nooit trouwde. Op 15 mei 2002 werd uw zoon, K.(...) I.(...), geboren. U wist niet waarmee uw partner zich bezig hield, doch vermoedde u dat hij betrokken was bij criminele activiteiten.

In de nacht van 26 januari 2011, toen u zich met uw zoon bij uw moeder bevond, ontstond een brand in het huis waar u met uw gezin woonde en waar uw partner aanwezig was. Tijdens dit incident overleed uw partner. Nadien vernam u van uw vriendin L.(...) dat inwoners van het dorp rondvertelden dat uw partner die nacht vermoord werd en de brand opzettelijk werd aangestoken. Hij zou immers betrokken zijn geweest bij een 'slechte groep', en hij zou geld hebben geleend bij iemand, dat hij niet meer terug kon betalen. De politie stelde echter dat de brand door toedoen van uw partner zelf zou zijn ontstaan en dat hij hierdoor overleden is.

In het midden van de zomer van 2011 werd u op straat aangesproken door een man die ermee dreigde dat hij en zijn kompanen, omwille van uw partner, naar u thuis zouden komen. Op 27 augustus 2011 verdwenen uw moeder en uw zoon spoorloos, nadat ze samen naar de winkel waren gegaan. Diezelfde dag maakte u melding van hun verdwijning bij de plaatselijke politieafdeling, waar u drie dagen nadien een schriftelijke aangifte deed. De politie startte een onderzoek naar de verdwijning van uw moeder en uw zoon. Zo verspreidden ze affiches met een opsporingsbericht in de straten. U zelf vermoedde dat de mogelijke moordenaar(s) van uw partner en de persoon die u op straat bedreigde betrokken konden zijn bij de verdwijning van uw moeder en uw zoon, doch meldde u hier niets over aan de politie. Uw moeder en uw zoon zouden nog steeds niet terecht zijn.

In november of december 2011 vielen enkele onbekende mannen binnen bij u thuis. Ze bedreigden u en zeiden dat uw overleden partner hen 3000 dollar verschuldigd was. Ze zeiden dat u hetzelfde zou overkomen als wat uw partner overkwam, indien u hen het bedrag niet betaalde. U werd midden februari 2012 en begin maart 2012 nog eens door hen bezocht. U werd tevens door hen geslagen. Zo braken ze zelfs uw hand toen ze midden februari 2012 bij u thuis binnenvielen. De laatste keer dat u door hen werd bezocht, begin maart 2012, gaven ze u een maand de tijd om hen het verschuldigde bedrag te betalen. Hierop besloot u het land uit te vluchten.

In maart 2012 vertrok u samen met een kennis van uw kennis met een personenwagen van Kirgizië naar België, waar u aankwam op 12 maart 2012 en de volgende dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen hebt met onbekende mannen, aan wie uw overleden partner geld verschuldigd was. Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag en inconsistent, en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld, met betrekking tot de kernaspecten van uw asielrelaas. Zo is het onaannemelijk dat u zo weinig wist over uw partner, K.(...) A.(...), en diens activiteiten. U verklaarde dat uw partner vermoedelijk werd vermoord in de nacht van 26 januari 2011 door personen met wie hij in een 'slechte groep' betrokken was. Deze personen zouden u nadien hebben bedreigd, omdat uw partner hen 3000 dollar verschuldigd was (CGVS, p. 10-11). U kon echter niet precies aangeven van wat voor een groep uw partner dan deel uitmaakte, noch met wat deze groep zich precies bezig hield, hoewel u vermoedde dat ze betrokken waren bij criminele activiteiten. Evenmin wist u of uw partner of andere leden van deze groep reeds in aanraking waren gekomen met het gerecht (CGVS, p. 9, 11, 23). U wist immers hoegenaamd niet waar uw partner zich mee bezig hield. U wist evenmin wie zijn vrienden en kennissen waren of wie de personen waren met wie hij soms optrok. U wist ook niet hoe zijn ouders heetten, op wiens vraag een expertise werd uitgevoerd naar de oorzaak van de brand en de dood van uw partner (CGVS, p. 9-10, 13-14). U verklaarde weliswaar dat uw partner u nooit vertelde waar hij zich mee bezig hield en dat hij u het zwijgen oplegde wanneer u hem iets vroeg (CGVS, p. 9, 23). Toch mocht redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer op de hoogte zou zijn met betrekking tot de activiteiten en de kennissen van uw partner, met wie u immers meer dan tien jaar hebt samengewoond (CGVS, p. 8-9).

U verklaarde verder dat u geen idee had wie de personen waren die uw woonst in brand hadden gestoken en uw partner vermoedelijk hadden vermoord, en u, omwille van de schulden van uw partner, nadien bedreigden. U wist evenmin op welke manier deze personen precies in verband stonden met uw partner, noch waarom hij hen 3000 dollar verschuldigd was (CGVS, p. 10-11, 22). De politie besloot op basis van een expertise dat de brand in uw woonst door eigen toedoen van uw partner was ontstaan (CGVS, p. 13-14). Van uw vriendin Luda vernam u echter dat dorpelingen vertelden dat uw partner eerst werd vermoord en dat vervolgens uw woonst in brand werd gestoken. Sommigen hadden ook verteld dat uw partner van iemand geld zou hebben geleend en dit niet kon terugbetalen. U wist echter hoegenaamd niet wie dit vertelde en hoe deze personen aan deze informatie kwamen waardoor

zij dergelijke conclusies maakten. U hebt dan ook geenszins informatie trachten te verkrijgen over de ware doodsoorzaak van uw partner, de oorzaak van de brand van uw woonst, of de reden waarom zulke dingen door de dorpelingen werden verteld. Dit is des te opmerkelijker gezien u nadien door de vermoedelijke moordenaars van uw partner werd bedreigd. Het is ook uiterst merkwaardig dat uw vriendin meer informatie had verkregen over uw partner dan uzelf (CGVS p. 10-12). Daarnaast wist u niet zeker of de politie dan wel over bewijsmateriaal beschikte van hun conclusie over de oorzaak van de brand (CGVS, p. 13). Daarenboven verklaarde u eerst dat u twee of drie maanden na de dood van uw partner over de conclusie van de expertise van de politie hoorde, hoewel u later dan weer verklaarde dat de conclusie van de expertise twee dagen na het incident reeds werd bekend gemaakt (CGVS, p. 13-14). U wist ten slotte evenmin van wie de ouders van uw partner vernamen dat hun zoon overleden was, noch waar de begrafenis van uw partner plaatsvond (CGVS, p. 14-15).

Voorts verklaarde u dat uw moeder en uw zoon spoorloos verdwenen op 27 augustus 2011 toen ze naar de winkel waren gegaan (CGVS, p. 4-5). Het is opmerkelijk dat u eerst verklaarde niet te weten naar welke winkel uw moeder en zoon zich begaven, waarna ze spoorloos verdwenen, hoewel u nadien verklaarde dat de verkoopster van de winkel uw moeder en uw zoon er die dag nog had gezien en er in het dorp slechts één winkel is (CGVS, p. 4). U verklaarde dat er naar aanleiding van uw aangifte van de verdwijning van uw moeder en uw zoon door de politie een onderzoek werd opgestart. U wist echter geenszins wat er in het kader van dit onderzoek werd gedaan, tot welke resultaten dit al dan niet heeft geleid, noch hoe het er nu mee staat. U wist immers niet of het onderzoek nog lopende is of niet (CGVS, p. 5-7). Bovendien hebt u, behalve dat u sinds uw aankomst in België aan enkele kennissen hebt gevraagd of uw moeder en uw zoon terecht waren, op geen enkele manier geïnformeerd naar de stand van zaken van het onderzoek in kwestie. Behoudens uw aangifte van de verdwijning van uw moeder en uw zoon, hebt u zowaar niet meer gecommuniceerd met noch zich geïnformeerd bij diegenen die het onderzoek naar hun verdwijning leidden (CGVS, p. 5-6). Dit is des te opmerkelijker daar u vermoedde dat de onbekende mannen met wie u problemen kende en waardoor u besloot het land uit te vluchten, iets te maken konden hebben met hun verdwijning (CGVS, p. 6-7). Voorts verklaarde u dat het niet uitgesloten kon worden dat uw moeder op eigen initiatief met uw zoon vertrokken zou zijn om uw zoon, omwille van de problemen die u kende, in veiligheid te brengen. Het is in dit verband eveneens merkwaardig dat u de echtgenoot van uw moeder niet zou hebben gecontacteerd, om te achterhalen waar uw moeder zich met uw zoon zou bevinden (CGVS, p. 7-8). Daarnaast kende u de naam niet van het hoofd van de afdeling van de plaatselijke politie, bij wie u aangifte had gedaan van de verdwijning van uw moeder en uw zoon, en die u tevens sprak over de expertise van de brand van uw woonst (CGVS, p. 5, 13). Terloops zij opgemerkt dat het merkwaardig is dat u de ordediensten niets gemeld hebt over de bedreigingen die u ondervond en over uw vermoedens dat de personen die u bedreigden betrokken waren bij de dood van uw partner en de verdwijning van uw moeder en uw zoon, gezien deze informatie van groot belang kon geweest zijn voor het onderzoek naar de verdwijning van uw moeder en uw zoon. U verklaarde in dit verband geen vertrouwen te hebben in de Kirgizische ordediensten, doch kon u hoegenaamd niet uitleggen waarom dit zo is (CGVS, p. 7, 22). Daarenboven bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op uw persoon. Zo verklaarde u dat u één van uw belagers ontmoette op straat, toen die u dreigend waarschuwde dat zij naar u thuis zouden komen. U kon echter niet precies aangeven wanneer u deze persoon ontmoette, hoewel u zei dat het in het midden van de zomer van 2011 was (CGVS, p. 20). Voorts wist u niet of uw belagers dan wel drie of vier keer bij u thuis binnenvielen. Aangaande de eerste keer dat uw belagers naar u thuis kwamen, kon u bovendien enkel zeggen dat dit op het einde van 2011 was, ofwel in november, ofwel in december, doch niet precies wanneer. Voorts verklaarde u dat uw belagers nog bij u thuis binnenvielen in het midden van februari 2012, toen ze uw hand braken, doch kon u niet preciezer zeggen wanneer in februari 2012, en u wist bovendien niet of dit de tweede of de derde keer was dat zij u bezochten (CGVS, p. 21-22). Daar dit aanzienlijke aantal aspecten de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of dat u hierover op zijn minst meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kunt u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen aangaande het overlijden en de vaststelling van de doodsoorzaak van uw partner, K.(...) A.(...)k, wiens lichaam na zijn overlijden meteen naar het mortuarium werd overgebracht waar vervolgens een lijkschouwing plaatsvond (CGVS, p. 14-15). U kon zowaar niet het minste bewijs voorleggen van het bestaan en de identiteit van uw partner, met wie u meer dan tien jaar hebt samengewoond (CGVS, p. 23). Ook van de brand van uw woonst en de expertise van het incident van 26 januari 2011 legde u geen enkel begin

van bewijs voor (CGVS, p. 14). Wat betreft de door u verklaarde verdwijning van uw moeder en uw zoon, slaagde u er evenmin in dit met enig begin van bewijs te staven. Zo slaagde u er niet in een tastbaar bewijs voor te leggen van uw schriftelijke aangifte van de verdwijning van uw moeder en uw zoon bij de plaatselijke politieafdeling, noch van het opsporingsbericht dat in het kader van het onderzoek naar hun verdwijning werd verspreid, en u hebt dergelijk bewijs geenszins opgevraagd (CGVS, p. 5, 7). Ten slotte bracht u evenmin enig bewijs aan van het bestaan en de identiteit van uw zoon (CGVS, p. 15), noch van uw eigen identiteit (CGVS, p. 16-17). U verklaarde dat de identiteitsdocumenten van u en uw zoon vernield werden in de brand in uw woonst op 26 januari 2011, en dat u deze nadien niet liet herstellen. Zij er echter op gewezen dat u eveneens verklaarde dat u zich twee of drie maanden na de dood van uw partner juist naar de plaatselijke politie begaf om uw documenten te laten herstellen (CGVS, p. 13). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw (Kirgizisch) binnenlands paspoort vernield werd door de brand in uw woonst op 26 januari 2011 (CGVS, p. 16). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw identiteitsdocument(en) bewust achterhoudt om zo informatie over uw staatsburgerschap, een eventuele woonregistratie elders, of de uitreiking van een internationaal paspoort, verborgen te houden. Er bestaan bovendien ernstige aanwijzingen die twijfel doen rijzen over het door u verklaarde Kirgizische staatsburgerschap, dan wel uw recente herkomst uit Kirgizië. (Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet over een plastieken identiteitskaart beschikt, omdat in Kirgizië zulke identiteitsdocumenten niet worden gebruikt. Toen u werd gewezen op het feit dat er in Kirgizië wel plastieke identiteitskaarten in omloop zijn, bevestigde u dit dan weer en verklaarde u dat u dergelijk identiteitsdocument zelf niet hebt gehad (CGVS, p. 16-17).) Daarnaast is het onaannemelijk dat u niet op de hoogte bent van enkele belangrijke, recente gebeurtenissen in Kirgizië. Zo kende u de voormalige Kirgizische president, Kurmanbek BAKIYEV, niet. U vroeg of Bakiyev iemand was die behoorde tot de 'Duma'. 'Duma' is echter een benaming van het staatsparlement in de Russische Federatie. In Kirgizië wordt het parlement niet 'Duma', maar 'Jogorku Kenesh' genoemd. Verder bleek u niet op de hoogte van de revolutie in april 2010, waarbij het Bakiyevregime omver werd geworpen. Ten slotte wordt uw afkomst of recente herkomst uit Kirgizië ook in twijfel getrokken, daar u zich niet kon herinneren wie de president van Kirgizië was toen u er vertrok, noch wanneer de laatste verkiezingen er plaatsvonden, en daar u slechts één naburig arrondissement van het arrondissement waar u woonachtig zou zijn geweest, kon benoemen (CGVS, p. 23-24). Ook hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid uitgehold.

Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat er geen moordonderzoek werd opgestart naar aanleiding van de dood van uw partner. De politie stelde op basis van een expertise immers dat uw partner op 26 januari 2011 door eigen toedoen de brand in uw woonst had veroorzaakt en omwille hiervan is overleden (CGVS, p. 12-13). Op DVZ verklaarde u daarentegen dat de politie en de brandweer naar aanleiding van de brand van uw woonst en de dood van uw partner een onderzoek instelden en vaststelden dat uw partner werd vermoord, voordat de woonst in brand werd gestoken (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring op DVZ, antwoordde u dat de vermelde expertise uitwees dat uw partner de brand zelf had veroorzaakt en hij omwille hiervan overleden is (CGVS, p. 24), wat de tegenstrijdigheid enkel bevestigt. Voorts verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw moeder en uw zoon spoorloos verdwenen op 28 augustus 2012 (CGVS, p. 4), hoewel u op DVZ nog verklaarde dat zij spoorloos verdwenen een dag voordien, op 27 augustus 2012 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5; verklaring, vraag 13). Toen u met uw eerdere verklaring op DVZ werd geconfronteerd, ontkende u deze aanvankelijk om er vervolgens op terug te komen en uw eerdere verklaring op DVZ te bevestigen (CGVS, p. 4). Deze repliek is echter ontoereikend en heft deze tegenstrijdigheid niet op. Voorts verklaarde u aanvankelijk op DVZ dat er in het kader van het onderzoek naar de verdwijning van uw moeder en uw zoon een opsporingsbericht werd uitgezonden op de televisie (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat er, behoudens het ophangen van een opsporingsbericht in de straten, geen ruchtbaarheid werd gegeven aan de verdwijning van uw moeder en uw zoon, en dat er geen opsporingsbericht op de televisie werd getoond. Toen u op uw eerdere verklaring op DVZ werd gewezen, ontkende u dat u had verklaard dat een opsporingsbericht naar aanleiding van de verdwijning van uw moeder en uw zoon op televisie werd getoond, wat ook deze tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS, p. 5-6). Ten slotte gaf u aan op DVZ dat uw belagers vier keer bij u thuis waren binnengevallen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal duidde u slechts drie tijdstippen aan waarop uw belagers bij u thuis zouden zijn binnengevallen. U zou zich evenwel niet herinneren of uw belagers dan wel drie of vier keer bij u thuis langskwamen (CGVS, p. 21). U verklaarde dat uw belagers danig agressief waren dat zij uw hand braken toen ze in februari 2012 bij

u thuis binnenvielen (CGVS, p. 21-22). Op DVZ gaf u echter aan dat zij uw hand braken toen ze in december 2011 bij u langskwamen (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaring op DVZ werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich niet herinnerde wanneer uw belagers uw hand braken (CGVS, p. 22), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u door een kennis van een kennis met een personenwagen van Kirgizië tot in België werd vervoerd. Toen jullie overdag reden zou u zich onder de zitbank verstopt hebben. U wist echter geheel niet welke landen u hebt doorkruist van Kirgizië tot België, noch waar u de EU bent binnengekomen (CGVS, p. 18-19). U wist evenmin of er grenscontroles waren onderweg van Kirgizië naar België. U verklaarde wel dat de auto stopte, waarbij de chauffeur naar buiten ging, doch wist u hoegenaamd niet of dit dan wel aan een grenscontrole was. Voorts verklaarde u geen afspraken te hebben gemaakt met de persoon die u van Kirgizië naar België bracht indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 19). Ten slotte kon u zich niet herinneren wanneer u precies uw land hebt verlaten, hoewel u op DVZ nog kon aangeven dat u vertrokken bent op 6 maart 2012 (CGVS, p. 18; DVZ, verklaring, vraag 35). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het in dit verband bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehouden.

U verklaarde onderweg van Kirgizië naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 17, 19). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstopt onder de zitbank van een personenwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 18, 19). Het is in dit verband ook onwaarschijnlijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Kirgizië naar België bracht, indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 19). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u aanhaalde dat u in shock was door hetgeen u meemaakte en u hier in België een psycholoog en psychiater raadpleegt (CGVS, p. 15, 18, 20-22). U legde de Belgische asielinstanties nochtans geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat u psychologische problemen heeft en hiervoor reeds professionele hulp zoekt. Bijgevolg kunnen hogervermelde vaagheden en tegenstrijdigheden niet aan uw verklaarde psychologische toestand worden toegeschreven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte van mening is dat haar asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn en tegenstrijdigheden zou bevatten. Haar problemen, zo oppert verzoekster, vinden duidelijk hun oorsprong in de criminele activiteiten

van haar voormalige echtgenoot. Volgens verzoekster beperkt de commissaris-generaal zich tot de herhaaldelijke vermelding dat de feitelijke uiteenzetting van verzoekster ongeloofwaardig overkomt, terwijl geen rekening werd gehouden met de emotionele omstandigheden, met name de moord op haar echtgenoot, de brandstichting, de bedreigingen en de spoorloze verdwijning van haar moeder en haar zoon. Verzoekster besluit dat haar gedrag niet als ongeloofwaardig kan worden afgedaan. Hierbij merkt verzoekster op dat zij van haar voormalige echtgenoot nooit inzage kreeg in zijn doen en laten zodat haar geen onwetendheid kan worden verweten. Hierbij tipt verzoekster aan dat zij tijdens haar gehoor een groot aantal details wist te verstrekken over de problemen die aan de basis lagen van haar asielrelaas waardoor het duidelijk doorleefd naar voren kwam.

Vervolgens werpt verzoekster op dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat zij onvoldoende informatie zou hebben aangedragen ter ondersteuning van haar asielrelaas. Verzoekster herhaalt dat zij voldoende details wist te verstrekken en alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen. Hierbij meent verzoekster dat de documenten dienen te worden bekeken in het licht van de afgelegde verklaringen. Het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken vormt volgens verzoekster geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen aangezien het mogelijk moet zijn om louter op basis van mondelinge verklaringen erkend te worden. Verzoekster herhaalt dat haar problemen verband houden met de activiteiten van haar voormalige echtgenoot bij criminele bendes en dat deze nog sterk aanwezig zijn in haar regio zodat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging dient te hebben bij een terugkeer naar Kirgizstan.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij afkomstig is uit Kirgizstan en uitdrukkelijk heeft gesteld dat haar leven in gevaar is waarna zij de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming overloopt en uit de rechtspraak afleidt dat een klein risico voldoende is om tot ernstige schade te besluiten. De voortdurende schendingen van mensenrechten in Kirgizstan zijn volgens verzoekster trieste realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen. Het uitwijken naar een andere regio binnen Kirgizstan is volgens verzoekster evenmin een optie omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoekster het jaarrapport van Amnesty International over Kirgizstan waaruit volgens haar duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade en haar vraag naar subsidiaire bescherming bijgevolg gegrond moet worden verklaard.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster houdt een theoretische uiteenzetting over dit verdragsartikel waarbij zij ingaat op enkele arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking hebben op uitleveringszaken. Verzoekster herhaalt dat de situatie in Kirgizstan erg onstabiel is en het Commissariaat-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn. Volgens haar wordt zij door de afwijzing van haar asielaanvraag de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor zij zich blootstelt aan een behandeling in Kirgizstan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel voert verzoekster de gezamenlijke schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Na een uiteenzetting over de motiveringsplicht oppert verzoekster dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. De beslissing, zo besluit verzoekster, is onvoldoende zorgvuldig voorbereid.

2.2. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig geacht omdat zij onaanvaardbaar vage verklaringen aflegde over haar partner en diens activiteiten en over de personen die haar bedreigden. Verder wordt in de beslissing gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekster niet meer informatie heeft over de (werkelijke) oorzaak van de brand in haar huis. Verder merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster verklaarde dat haar moeder en haar zoon op 27 augustus 2011 spoorloos verdwenen, maar dat zij geen informatie heeft over de actuele stand van zaken van het onderzoek naar hun verdwijning. Tevens legde verzoekster volgens de commissaris-generaal al te vage verklaringen af over de bedreigingen waarvan zij slachtoffer werd aangezien zij niet precies kon aangeven wanneer zij één van haar belagers ontmoette, niet precies kon zeggen of zij drie- of viermaal bij haar thuis binnenvielen en bovendien deze voorvallen niet exact in de tijd kon situeren. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd van het bestaan of het overlijden van haar partner, noch van de brand in hun woonst of van het bestaan en de verdwijning van haar moeder en haar zoon en het opsporingsbericht dienaangaande. Er werd ook vastgesteld dat verzoekster geen enkel identiteitsbewijs neerlegt, hoewel ze aangaf dat ze deze na de brand liet "herstellen". Uit het gebrek aan reis- en identiteitsdocumenten leidt de commissaris-generaal af dat verzoekster bewust documenten betreffende haar identiteit en staatsburgerschap achterhoudt, waarbij werd vastgesteld dat

er ernstig kan worden getwijfeld aan verzoeksters Kirgizische staatsburgerschap omwille van haar verklaringen over de Kirgizische identiteitskaarten. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat verzoekster niet op de hoogte is van enkele belangrijke recente gebeurtenissen in Kirgizië. Vervolgens stelde de commissaris-generaal enkele tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal aangaande de vervolgingsfeiten. Daarnaast legde verzoekster volgens de commissaris-generaal ongeloofwaardige verklaringen af over haar reisweg die bovendien niet stroken met de informatie waarover deze laatste beschikt.

2.3. De behoefte aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.4. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit, worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring te worden gegeven. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen nopens haar identiteit of nationaliteit, noch nopens haar eventuele staatloosheid. Verzoekster verklaarde dat alle documenten zijn verbrand, terwijl zij ook geen enkel begin van bewijs aanbrengt van de brand die het ontbreken van deze stukken zou kunnen rechtvaardigen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 16). Blijkens haar eerdere verklaring zou echter mogen worden verwacht dat zij wel degelijk documenten kan voorleggen aangezien zij beweerde dat zij zich bij de plaatselijke politie had aangemeld om haar documenten te "herstellen" (Ibid., p. 13). Verzoekster beweerde niet te weten of zij over een geboorteakte beschikte (Ibid., p. 17). In tegenstelling tot haar eerdere verklaringen heeft verzoekster naar eigen zeggen geen tijd gehad om een nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen (Ibid., p. 17). Daarbij komt dat verzoekster voorhiel zonder documenten naar België te zijn gevlucht (Ibid.) en dat haar verklaringen over haar reisweg volstrekt ongeloofwaardig zijn (Ibid., p. 18-19). Aangezien verzoekster geen documenten kan voorleggen die haar nationaliteit bewijzen, dient zij aan de hand van aannemelijke verklaringen aan te tonen dat zij werkelijk van Kirgizië afkomstig is. Verzoekster verklaarde over haar identiteitsdocument dat zij een boekje had met verschillende bladzijden terwijl de commissaris-generaal haar confronteerde met het feit dat iedere Kirgiziër in 2006-2007 het boekje diende om te ruilen voor een plastic identiteitskaart (Ibid., p. 16). Initieel stelde verzoekster overigens dat er geen plastic identiteitskaarten bestaan in Kirgizië, wat ze achteraf bijstuurde door te stellen dat zij er geen had (Ibid., p. 16-17). Daarnaast blijkt verzoekster zich niet te herinneren wie de president was van Kirgizië toen zij vertrok en beweert zij dat Bakiyev in de 'duma' zat (Ibid., p. 23). Verder kende verzoekster buiten een naburig district geen enkel ander district in haar beweerde land van herkomst omdat ze er zogenaamd niet kwam en bleek ze totaal niet op de hoogte van recente conflicten in Kirgizië (Ibid., p. 23-24). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de voormalige president van Kirgizië Bakiyev in april 2010 van de macht werd verdreven waarna in het zuiden zware onlusten uitbraken waarvan hoofdzakelijk etnische Oezbeken het slachtoffer werden (stuk 12, Landeninformatie, SRB, Kirgizië, politieke situatie sinds april 2010 (na val Bakiyev), p. 6). Tevens blijkt uit deze informatie dat het Kirgizische parlement 'Jogurku Kenesh' wordt genoemd (Ibid., p. 11). Uit de combinatie van de totale afwezigheid van documenten en de lacunaire en onjuiste verklaringen van verzoekster dient te worden besloten dat zij niet in het minst aannemelijk maakt dat zij werkelijk Kirgizisch staatsburger is en evenmin aannemelijk maakt dat zij daar sinds 2000 zou hebben gewoond zoals zij beweert (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 juni 2012, p. 3).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middelen de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal over het bewijs van haar nationaliteit niet betwist of weerlegt en zich beperkt tot de blote bewering dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen, terwijl zij deze pogingen niet eens aantoont. Noch bij haar verzoekschrift noch ter terechtzitting wordt enige indicatie met betrekking tot verzoeksters (werkelijke) nationaliteit verstrekt. De Raad wijst erop dat de stelling van verzoekster dat de documenten dienen te worden bekeken in het licht van de afgelegde verklaringen elke grondslag mist aangezien verzoekster geen enkel stuk heeft neergelegd ter staving van haar identiteit of haar relaas.

2.6. Aangezien verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegt met betrekking tot haar nationaliteit en hierover evenmin geloofwaardige verklaringen aflegt, is het onmogelijk om te bepalen ten aanzien van welk land haar behoefte aan internationale bescherming moet worden beoordeeld. Daargelaten de

vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), kan verzoekster zich niet beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst aangezien zij niet aantoonbaar werkelijk uit Kirgizië afkomstig te zijn, waardoor de informatie van Amnesty International die zij in haar verzoekschrift citeert te dezen niet dienstig wordt aangevoerd. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rechtsgeldig tot het besluit komt dat *“er (...) ernstige aanwijzingen (bestaan) die twijfel doen rijzen over het door u verklaarde Kirgizische staatsburgerschap, dan wel uw recente herkomst uit Kirgizië”* (Bestreden beslissing, p. 3). Op grond van de devolutieve werking van het beroep beschouwt de Raad deze overweging als determinerend motief van de bestreden beslissing. Dit motief volstaat om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Er is bijgevolg geen reden om de kritiek van verzoekster op de andere overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen over de vervolgingsfeiten te bespreken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN